

Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der brugte et andet Udtryk, idet han sagde, at denne Kamp var ført med en Raahed og Brutalitet, som man ikke tidligere havde kendt. Jeg tror, at det er Udtryk, som bedre karakterisere den Kamp, der er bleven ført, end de mildere Udtryk, der ere blevne brugte fra anden Side. Senere er Spørgsmaalet om Lockouten paa ny blevet draget frem her i Debatten af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), som meget udførlig talte om den Kamp, som har fundet Sted. Det forekommer mig imidlertid, at paa den Maade, som det ærede Medlem sluttede, har han i Virkeligheden, uagtet han rettede sine Angreb mod Arbejderne, brudt Staven over den Fremgangsmaade, som Arbejdsgiverne have brugt, brudt Staven over Lockouten. Det ærede Medlem anerkendte nemlig den Ro og Orden, hvormed Arbejderne vare optraadte, han anerkendte den rolige Maade, hvorpaa de havde taget denne Sag, og anførte, at han ikke alene havde dette fra Læsning af Bladene, men ogsaa fra Selvsyn, idet han i den mest bevægede Periode, efter at Lockouten var bleven erklæret, havde været til Stede ved den store Folkefest den 5te Juni, hvor mange Tusinde udelukkede vare samlede, og havde personligt overbevist sig om den Ro, der var til Stede blandt denne store Masse. Naar man nu betænker, at det, som blev anført som Grund til Lockouten, skulde være de utaalelige Arbejderforhold, som de umedgørlige Arbejdere havde fremkaldt omkring paa Arbejdspladserne, naar man betænker, at Arbejderne i Sommerens Løb af Højres Presse ere blevne tillagte Laster af forskellige Arter, Drukkenskab, Umedgørlighed, Raahed, Brutalitet og forskellige andre Ting, naar man tænker sig, at det er blevet gjort til den Tap, hvorom Lockouten har drejet sig, og man saa ser Tusinder af Arbejdere være sammen ved en saadan Lejlighed og fire Maaneder igennem gaa fra deres Hjem til Mødestedet og fra Mødestedet til deres Hjem, uden at der sker nogen Uorden, men de ere rolige og besindige, og der ikke er Tale om, at der finder Anholdelser Sted paa Grund af Drukkenskab eller noget af den Art, naar man erkender dette, som det ærede Medlem gjorde det, saa har det ærede Medlem derved brudt Staven over Lockouten, idet han dermed har erkendt, at det Paaskud, man gav for denne Lockout, i Virkeligheden ikke var rigtigt, thi hvis Arbejderne havde været af den Beskaffenhed, man i

Højres Presse har beskyldt dem for at være, vilde de ikke i de fire Maaneder være optraadte med den Ro og Orden, de i Virkeligheden ere optraadte med. Jeg antager, at dette Spørgsmaal særlig vil komme under Debat i de følgende Dages Forhandling, og jeg skal derfor ikke opholde mig meget derved, kun vil jeg endnu sige nogle ganske faa Bemærkninger til det ærede Medlem. Han fulgte den Récept med Hensyn til Lockoutens Etablering og Grundene dertil, som vi have hørt fremsat fra Begyndelsen af. Han paastod saaledes, at Grunden dertil var, at Førerne manglede Myndighed til at gennemføre den Overenskomst, som var truffen mellem de samvirkende Fagforbund og Arbejdsgiverforeningen. Jeg finder, at naar dette kommer frem her i Rigsdagen, bør det understreges, thi hvad er det, man bebrejder Socialdemokratiets Arbejderorganisationer? Det er jo de saakaldte „Føreres“ Tyranni. Man siger: Kunde vi bare komme til at tale med Arbejderne selv, var det bare Arbejderne selv, som kom til at bestemme, skulde vi nok faa Fred, men det er Førerne, som skabe Ufred, og som skabe den Tilstand, som vi have nu. Nu er det jo i dette Tilfælde en Kendsgerning, at Arbejderne selv have faaet Lov til at bestemme, hvorvidt de vilde gaa ind paa denne Overenskomst eller ikke, og det er sket, ikke alene, fordi det altid er en Grundregel blandt os Arbejdere, at al Ting foregaar paa parlamentarisk, demokratisk Maade, og at Arbejderne altid selv tage Bestemmelse angaaende Ordningen af deres Forhold, men her var det desuden en yderligere Fordring fra Arbejdsgiverforeningen, at Overenskomsten skulde sættes under Afstemning i de forskellige Afdelinger. Det skete ogsaa, og saa forkastede Arbejderne i de syv jyske Byer denne Overenskomst, hvilket de selvfølgelig vare fuldt berettigede til at gøre ifølge den Overenskomst, som var truffen. Men vi ønskede ikke, de skulde have gjort det, vi ønskede, at denne Overenskomst skulde gennemføres, og naar det siges, at vi manglede Myndighed til at gennemføre, er det ikke sandt, thi det viste sig, at man senere var i Stand til at gennemføre den. Selvfølgelig kan man ikke i Forhold som dette, hvor det skal overlades til de paagældende selv at behandle deres Sager og stemme derover, straks komme og sige til dem: I skulle gøre det. Men senere har man sagt det, og saa har man faaet dem til at gøre det, senere gik de ind paa denne Overenskomst. Men saa var det, Arbejdsgiverforeningen ikke vilde